

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *S. Gy.*

Cím:

"Cáróra"

Forrás:

Pesti Napló.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

351.758

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérvári házinyomda 1915.

"Cáróra"

Ugy írom ezt a szót, ahogy a pesti humor az oroszországi eseményekre való célzással elnevezte. És ez nemcsak humor, hanem egyszersmind találó kritika.

A boldogult cárizmus fogalma magába foglalt minden önkényes intézkedést, aminek semmi különösebb értelme nem volt, ha csak az nem, hogy az emberekbe még jobban beleverte a mindenható cártól való félelmet.

Amíg hamar besötétedett, még lehetett értelme az üzletek hétórás zárásának, mert a világitó szerekkel való takarékoskodást jelentette. De közben a Nap, amelyet egyáltalán nem feszélyez a világháború, betartja a napáltalán olvasható menürendjét és sokkal később nyugszik le, sőt napról-napra tovább uralkodik az égbolton. És közben az is történt, hogy a „nyári idő“ jelszavával egy órával előretolták az órákat, úgy hogy most az a helyzet, hogy *délután hat órákor, vagyis fényes nappal* az egész városban örült gyors igyekezettel lehúzzák a rolókat, bezárják a boltajtókat és többé egy inggombot sem vásárolhat az alaposan megijesztett budapesti polgár.

És ezzel a hét-, illetve hat órai zárással a rendőrség egyáltalán nem tréfál. Ha a boltos valamelyik lassabb észjárású vevőjével egy perccel tovább alkuszik, mint ahogy a záróra parancsolja, már benn terem a rendőr és fölírja a kereskedőt.

Ennek a pesti drákbizimusznak aztán az a követkevése, hogy este hét — pardon hat — órákor az utcák tíz percre megélelnek, mert az üzletekből kiáramlanak az emberek, de már negyed nyolc — azaz negyed hét — órákor olyanok az utcák, mintha számmal separt volna végig rajtuk.

Este nyolc órákor — vagyis hétkor — már csak az utolsó lumpok bűzlagnak háza a köruton és busan tekintenek a lenyugvó nap bucsuzó sugaraira. Ők sem hitték volna, hogy valaha még nappal fognak hazatérni!

De a cifrája még csak ezután jön. Nyáron tudvalevőleg néha még este kilenckor is világos van, tehát a nyári időszámítás alapján este tíz órákor, mikor egész Pesten be fogják csukni a kapukat, a Nap lesz az utolsó korhely, mely még fenn van és vágan süt. És a hét órai üzletzárás hat órákor lesz, mikor még vakitón fényes melegével tűz le a nap a városra.

Ez az egész záróra-intézkedés annyira pesti, hogy ósét megtaláljuk egy ismert régi anekdotában. A mai Szabadság-téren, mikor még csak pusztia nagytérség volt, átment egy ezredes és látott egy szuronyos katonát, aká az egyik gázlám-pától a másikig átsáfelezett. Odament hozzá és megkérdezte tőle, hogy miért állították ide és mit őriz. A katona nem tudott felelni. Az ezredes annyira izgatta a rejtély, hogy utána járni a dolognak és megtudta, hogy azon a helyen, ahol a fegyveres katona járkált, valaha a híres Nájgebájdé kapuja volt és az előtti silbakolt az ór. Közben lerombolták a Nájgebájdét, közben megváltozott a világ történelme is, de az őrt mégis ki-rendelték, mert a parancs parancs és senkinek sem jutott eszébe, hogy vissza kell vonni.